

[Arne Melchior]

Jeg vil gerne sige, at CD er meget stolt af sine unge løver og løvinder, også af ham, der har brølt i dag, men de gamle ræve i partiet er enige i, at vi her betræder ret vej; det skal der ikke herske nogen som helst tvivl om, selv om det fra forskellig side er forsøgt at sprede tvivl.

Jeg vil da gerne sige det så stærkt, at det lovforslag, vi skal vedtage ved anden og tredje behandling i denne uge, kunne regeringen såmænd have fået vedtaget i oktober. Jeg erindrer en aften i statsministeriet – jeg tror, det var den 11. november – hvor to partier inklusive hr. Arne Bjerregaards søgte at presse mig og de øvrige forhandlere fra mit parti til endelig at give efter for en hel bunke, som vi ikke ville give efter for. Derefter tog man vort dagsordensforslag fra den aften og fremsatte det i tinget den 12. november uden at invitere os, som havde forfattet det, til at være medforslagsstillere. Det er alt i orden. Det lovforslag, der foreligger her, kunne man have fået i november uden valget – vi skal ikke fortryde det valg. Det skal for den historiske sandheds skyld være sagt, at sådan er det, og derfor er der ingen ændring i CDs holdning.

De forbehold, hr. Stubkjær Pedersen tog ved førstebehandlingen af disse lovforslag, var helt naturlige, således som forslagene så ud den dag. De to afgørende ting, nemlig reallønssikringen og landbrugets fjernelse fra forslaget, kan hr. Arne Bjerregaard ikke bestride er så væsentlige ændringer, at de ikke bare gør en ændret stilling fra vores side rimelig, men gør, at vi klart må erkende, at når de mål, vi har sat os, er opnået, så kan vi ikke bare flytte målene og kræve mere og mere ind. Den måde fører vi ikke politik på.

Der er svaret vedrørende landbrugets situation. Jeg vil godt tilføje den nuance i tilslutning til det, hr. Erhard Jakobsen sagde, at vi føler os overbevist om, at vi tjener landbrugets sag dels ved ikke at sammenknytte det, som det er sagt, med andre problemer, dels fordi det herefter ikke mere vil være muligt for nogen, regeringen eller andre, at sige, at trængte landmænd kan jo bare tage indekslån, og så kan de i øvrigt have det så godt. Netop ved den omstændighed, at det ikke gøres muligt, tvinger vi hinanden, folketinget, regeringen, hvem som helst, til at sige: der foreligger ikke nogen løsning på landbrugets

problemer, og derfor er vi nødt til at lave en sådan løsning.

Endelig skal jeg kommentere det citat, fru Agnete Laustsen bragte fra realkreditrådets brev. Hr. Stubkjær Pedersen har allerede citeret Kreditforeningen Danmark, hvis første-direktør jo er et tidligere velanset medlem både af dette ting og af den konservative folketingsgruppe, men jeg synes, det hører med til situationen at vide, hvad realkreditrådets formand, nemlig direktøren for Jyllands Kreditforening, Bent Rasmussen, siger til Information i dag: »Nu håber jeg, at lovforslaget om indekslån bliver vedtaget i folketinget, så det nye finansieringstilbud kan afprøves.« Det skal dog med i belsningen af situationen set med realkreditrådets øjne, når man citerer et brev fra denne institution; at det, realkreditrådets formand her har sagt, svarer nøje til melding, jeg har hørt både fra forsikringsselskaberne, altså Assurandør-Societetet, fra Den Danske Bankforening og fra mange pengeinstitutter. Også af den grund er jeg overbevist om, at vi betræder ret vej. Frisk mod Antonius, – eller Agnete!

(Kort bemærkning).

Agnete Laustsen (KF):

Man er jo ikke helt klar over, hvad slutor-dene bliver i denne zoologiske have, hvor tilsyneladende både ræve og løver, og jeg ved ikke hvad optræder. Jeg ved ikke, hvilken dyrerolle jeg skal påtage mig.

Der har jo været mange citater, jeg vil ikke sige citatfusk, for det har der ikke været tale om, alt har virkelig været udtalt i aviserne. Når hr. Arne Melchior nu pludselig hiver denne ene ting frem, så vil jeg da gerne hive andre citater frem, og dér kan jeg tage fat på den unge løve dernede, som den 2. marts i Børsen har sagt: »Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg føler mig ført bag lyset, når vi har fået stillet et pensionskasseopkøb i milliardklassen i udsigt, og hvor realiteterne måske er 300 mill. kr.« Dertil føjer hr. Stubkjær Pedersen, at nu må vi sandelig have fat på det politiske indhold og indeksforliget endnu en gang, når der skal være fornyet udvalgsbehandling.

Mon ikke CD skal være tilfreds med, at der er andre partier, der har krævet denne udvalgsbehandling? Det kan jo godt være, at den unge løve i opløbet har overset visse